

התעלול האחרון של הוקי השדון

דלת הסוכר של בית העוגיות הייתה נעולה וידידנו ידעו
היטב שזה השדון הוקי שנעל אותה.
רותי סמרטוטי ניגשה לדלת ודפקה בה "בנג! בנג!"
"מה אתם רוצים? אין איש בבית!" קרא השדון דרך חור
המנעול.

"איזה שקר!" אמרה רותי סמרטוטי "אנו יודעים שאתה
שם בפנים, השדון הוקי."
"לא אכניס אתכם" קרא השדון.
"פתח מיד את הדלת מר השדון הוקי, כי אחרת אלחם

בך" קרא רני סמרטוטני.

"כן, וגם אני אבוא ואתן לך מכה בריאה" הוסיף
סניצנודאל.

"הה.. הה.. הה..!" צחק השדון "אז כנסו. נראה אתכם.

נעלתי את הדלת ולא אפתח עד שלא אהיה מוכן."

"אני יודעת שהוקי יקלקל את הכל שבבית" אמרה גברת
עוגית "הוא יאכל את כל העוגות ואחר כך יכרסם את
הזיגוג מהכיסאות ומהכל."

"אני חושש שהוא יכרסם גם את הפסנתר מעוגית" אמר

סניצנודאל "שדונים הם יצורים טיפשים כאלה."

"אבל אני יודע מה ניתן לעשות" הציע הוולון "בואו

ונהפוך את הבית, כמו שעשינו עם ביתו של השדון,

וכשהוא ירוץ החוצה רני סמרטוטני יאבק אתו

וסניצנודאל ייתן לו מכות."

"לא נוכל לעשות זאת" החליטה רותי סמרטוטי "אם

נהפוך את הבית נשבור את כל הרהיטים שבו ונהרוס

את הכל שבפנים."

"נכון" הסכים אתה רני סמרטוטני "אם נהפוך את הבית

הכל בפנים ישבר ואנשי העוגיות הנחמדים לא יוכלו

יותר לגור בו."

"אז אם כך" אמר הוולון "ארוץ לסככה של השדון ואביא

את מוט הברזל שמונח שם ונשבור את דלת הסוכר.
אחרי שניכנס לתוך הבית נוכל בקלות לעשות דלת סוכר
חדשה."

"זה רעיון טוב" אמרה גברת עוגית.

"כן" הסכים מר עוגית "יש לי מספיק בצק עוגות ובקלות
אוכל לאפות דלת אחרת ולצפות אותה בדובשה
מתוקה."

"בסדר" קרא הוולון "אביא את המוט. זה ייקח רק דקות
ספורות. אז ניכנס לבית עוגיות ונגרש את השדון משם!"
והוא רץ דרך החורשה כדי להביא את מוט הברזל.

רותי סמרטוטי, רני סמרטוטני, ויקי הקטן ואנשי העוגיות
וגם סניצנודאל חיכו וחיכו שהוולון יחזור. אך אחרי
שחיכו הרבה זמן והוולון לא חזר אמרה רותי סמרטוטי
"אולי הוולון שכח מה רצה להביא ונשכב כדי לנום קצת.
ארוץ לביתו של השדון ואראה למה הוא מתעכב."

כשרותי סמרטוטי הגיעה לבית השדון היא שמעה קודם
שריקה, ואחריה שריקה חזקה יותר ועוד שריקה ובסוף
היא שמעה את הוולון הרועש ושורק וצורח מסככת
הכלים של השדון. והוולון יכול לרעוש ולשרוק כמו מכונת
קיטור כשהוא מאוד רוצה. רותי סמרטוטי רצה לסככה
והתברר לה שהוולון נכנס פנימה והדלת נסגרה אחריה

והוא נשאר שם נעול בפנים.

ברגע שרותי סמרטוטי פתחה את הדלת הוולון יצא
ואמר "עכשיו אקח אותך על גבי, רותי סמרטוטי, וארוץ
חזרה לבית העוגית עם מוט הברזל הזה, ושם נשבור
את דלת הסוכר."

רותי סמרטוטי עלתה על גבו של הוולון ורכבה כך לבית
העוגיות. אך כשהם הגיעו לשם, לא ראו את יתר
החבורה.

"אבוי" קראה רותי סמרטוטי "אני חוששת שהשדון לכד
אותם שוב!"

אך השדון לא לכד את רני סמרטוטני ואת הוולון ואת
ויקי הקטן ואת אנשי העוגיות, כפי שחששה רותי
סמרטוטי.

כי כשרותי סמרטוטי הלכה לבית השדון כדי לחפש את
הוולון, רני סמרטוטני וסניצנודאל וויקי הקטן ואנשי
העוגיות התיישבו כדי לחכות שהיא תחזור עם הוולון.
ואחרי זמן מה השדון ניגש לדלת הסוכר ופתח אותה.
"הה.. הה..!" הוא קרא "הפעם שטתי בכך, רני
סמרטוטני."

"הה.. הה..!" ואיך עשית זאת מר השדון הוקי. ספר לי"
ענה רני סמרטוטני.

"אתה חשבת שאני מתכוון להישאר שדון נבזה כל חיי"
קרא השדון כשהוא יוצא החוצה "ושלא אתן לך או
לאנשי העוגיות להיכנס לבית. נכון?"
"אכן, כך חשבתי" אמר רני סמרטוטני.
"ובכן, כך שטתי בך. תראה" הסביר השדון "החלטתי
שזה בכלל לא מעניין כל הזמן להתגרות ולרדוף וללכוד
אתכם. וראיתי שאם אני מתייחס בגסות לאחרים, זה
גורם לאחרים להתייחס אלי בגסות. וכשהפכתם את
הבית שלי ידעתי שזה מגיע לי, כי לא התייחסתי יפה
אליכם.

וכשרצתי הנה אמרתי לעצמי 'מר השדון הוקי, הכי טוב
אם תהפוך משדון גס לשדון נחמד. והדבר הטוב ביותר
לכך זה לעשות משהו נחמד לבובות הסמרטוטים
ולאנשי העוגיות ולסניצנדאל ולהוולון ולויקי הקטן."
"אבל חשבת שזה יפה להיכנס לבית העוגיות ולנעול
אחריך את הדלת?" שאל רני סמרטוטני.
"לא" צחק השדון "אני יודע שזה לא יפה להיכנס לביתם
של אחרים כשהם לא בבית. אבל חשבתי 'אנשי עוגיות
ובובות סמרטוטים וויקי הקטן וסניצנדאל והוולון יהיו
רעבים כשיחזרו. אז אכנס פנימה ואכין להם ארוחה
טובה והכל יהיה מוכן כשיגיעו' וזה מה שעשיתי. אלא

שאתם רצתם כל כך מהר שלא הספקתי לעשות את מה שתכננתי. אז הייתי צריך לחכות עד שהעופות מעוגית והסופגניות והעוגה יהיו מוכנות. ועכשיו" צחק השדון "הכל מוכן ואתם יכולים להיכנס ולסעוד."

וכמובן כולם נכנסו ומצאו ארוחה מוכנה כאילו רותי סמרטוטי וגברת עוגית היו מכינות אותה, וכולם התיישבו לשולחן. וכשרותי סמרטוטי והוולון חזרו והציצו דרך החלון, שם מצאו את הידידים שלהם.

רותי סמרטוטי והוולון נכנסו גם הם והתיישבו לאכול. "יופי!" אמרה רותי סמרטוטי כשהיא שמה מפית תחת סנטרו של הוולון "אני כל כך שמחה שהשדון הרשע הפך לשדון נחמד."

"כך גם אני" צחק השדון הוקי "כי עכשיו אוכל לחיות עם אנשי עוגיות ולשרת אותם."

למרות שגברת עוגית ניסתה להסביר לשדון הוקי שהיא אוהבת את העבודה שלה, הוא לא הסכים לשבת אתם לשולחן. "לא" אמר "החלטתי שזה נעים הרבה יותר לעשות דברים לאחרים, מאשר לחכות שהם יעשו דברים בשבילך. לכן מעתה אני המשרת כאן ואגיש לשולחן ואנגב את הפירורים ואגרש את התרנגולות חזרה לחצר."

אחרי הארוחה רותי סמרטוטי והאחרים אפו לבנים מבצק עוגה ובנו עוד חדר שינה בשביל השדון הוקי, כדי שיוכל לגור בבית העוגיות. הוולון יכול, כמובן, לישון יחד עם סניצנודאל, כי סניצנודאל לא נוחר. וגם הוולון לא נוחר, אלא רק כשהצד שלו מנוקב, וגם אז אין זו נחירה אלא מין שרקיה או לחישה דקה.

רותי סמרטוטי ורני סמרטוטי נשארו בבית העוגיות עוד ימים אחדים כי אחרי שהשדון נעשה לשדון נחמד, היה נעים לחיות בבית הזה.

ואז, לילה אחד, כשכולם ישנו פרט לרותי סמרטוטי, היא קמה והעירה את רני סמרטוטי.

"אנו חייבים לחזור לחדר הילדים, רני סמרטוטי" היא אמרה "וקשה לי להיפרד מהחברים הטובים שלנו כאן. לכן אכתוב כמה מילים ואשאיר זאת על השולחן במטבח, שם הם ימצאו זאת בבוקר מוקדם."

ורותי סמרטוטי סרטה משהו על שלוש עוגיות מזוגגות בסוכר והשאירה אותם על שולחן המטבח ואז יחד עם רני סמרטוטי הלכה על קצות בהונות חזרה למערה. הבובות השתעשעו עוד קצת בגלישה על רצפת הקרח, אך הן ידעו כי לא יכולות להישאר שם זמן רב. הן חשבו שטוב היה אילו יכלו להביא כמה גלידי סודה לדוד

קלאם, לפרידריקה, לחני ולבובות אחרות, אבל הגלידים
נמסים הרי כל כך מהר.

בסוף רותי סמרטוטי מצאה את המדרגות שמובילות
מהמערה ושתי בובות הסמרטוטים יצאו על פני האדמה
ורצו לבית שלהם.

כשהן טפסו למיטות שלהן לחשה רותי סמרטוטי "אז
מה, אדון רני סמרטוטני? נכון שהייתה לנו הרפתקה
נחמדה?"

ורני סמרטוטני, שעיני הכפתורים שלו נצצו עד התקרה,
לחש בחזרה "באמת כך, רותי סמרטוטי. ואיך תופתענה
הבובות האחרות כשנספר להם זאת מחר בבוקר!"

